

Indonesië 2010, deel 1

Eigenlijk ga ik het liefste met de auto op vakantie zoals we dat jaren gedaan hebben wanneer we naar Spanje gaan. Nu is het andere koek. Ik zie vreselijk op tegen de lange vliegreis en hoewel mijn hart al in Indonesië is, heb ik tot het laatst gewacht met het inpakken van de koffers.

De tickets zijn online geboekt en voor de eerste dagen op de gok een hotel, zonder ontbijt.

De verscherpte regels op Schiphol zijn een ware verschrikking. Peter is bijna uitgekled tot aan zijn onderbroek en ook ik moet eraan geloven na door het poortje te hebben gelopen zonder dat er een alarmbel afgegaan is. Buiten het poortje twee vrouwelijke marechaussees die met een stick mijn lichaam hebben afgetast.

Eenmaal in het vliegtuig beland is er een oponthoud van anderhalf uur. Er moet een mankement worden verholpen. Ik heb het niet meer en heb de aanvechting om uit te stappen. Natuurlijk kan dat niet en de bemanning van de Malaysia Airlines doet alle mogelijke moeite om ons gerust te stellen. Dat lukt bij mij

maar gedeeltelijk. Ik zit bij de vleugel en kan niet goed zien wat het grondpersoneel aan het doen is. Eindelijk is het zover en gaan we de lucht in.

Ik haal mijn guling uit mijn rugzak en een pil van een boek. De zitplaatsen zijn voor drie personen en ik maak wat extra ruimte voor

Peter die last heeft van zijn rug. Ik trek ook nog mijn schoenen uit en verwissel die voor sokken en ga meestal met opgetrokken pootjes zitten. De persoon naast

me is al in slaap gevallen nog voordat het vliegtuig goed en wel in de lucht is en wat benijd ik hem. Hij is wel een 'sta in de weg' wanneer ik eventueel naar het toilet wil.

Geadviseerd wordt dat we de veiligheidsriemen aan moeten houden wegens de vele turbulentie. Dat geeft me ook weer zo'n opgesloten gevoel.

We vliegen de nacht tegemoet en landen uiteindelijk vroeg in de ochtend in Kuala Lumpur waar we acht uur moeten wachten tot de volgende vlucht. Tijdens de

langdurige vlucht heb ik geen oog dicht gedaan. Naar mijn gevoel is de luchthaven ijskoud en ben ik blij dat ik een warme trui bij me heb.

Ik ben al moe en bijna alle banken zijn in beslag genomen door slapende passagiers. We lopen rondjes en bekijken de binnentuin, een zogenaamde bush-bush. Heel mooi opgezet, maar moeilijk om foto's te maken omdat de fotolens direct beslaat. De winkels zijn ook niet interessant en dan is acht uur wachten wel heel erg lang en ook weer in de kou. Gelukkig is er net een plekje waar ik eindelijk wat languit kan liggen en mijn pootjes strekken.

Het vliegen naar Bali duurt toch nog zo'n drie-en-half uur tot vier uur, afhankelijk van de wind.

Op het vliegveld worden we opgewacht door een gids die we de gegevens vanuit Nederland hebben ge-sms't hoe laat we aankomen.

De zalige warmte omhelst me maar slechts even kan ik hiervan genieten. We stappen namelijk in een airco auto.

Het hotel heeft een groot restaurant en aan de straatkant is de bar, daarnaast de incheckbalie, een kleine

bewaakte parkeerplaats en door een smalle poort bereiken wij onze kamer. Er zijn in totaal 8 (goedkope) kamers met bovenverdieping. Niets aan af te doen, want alles zit erop en eraan en heel proper. We hebben een kamer op de begane grond met een veranda met twee stoelen en een tafeltje en, heel belangrijk, ook

roomservice. Dan volgen de duurdere kamers (villa's worden ze genoemd) met gesloten poort, daartussen ligt het zwembad en dan in de verte een hoog gebouw. Dat blijkt later SPA te zijn. In heel Bali wordt dat zo genoemd en in feite staat de massagesalon e.d. financieel los van het hotel.

De koffer hoef ik niet uit te pakken, want we hebben er slechts één bij ons die door een middenvak in tweeën wordt gedeeld.

Ik neem onmiddellijk een douche en ga de omgeving verkennen. In het restaurant eten we een hapje en maak ik kennis met het vriendelijk personeel dat

niet alleen het restaurant bemand maar ook de bar.

Met de gids spreek ik af dat we niet direct op stap gaan en eerst een dagje willen uitrusten.

's Avonds hangen we aan de bar en we maken kennis met een dame uit Australië en haar dochtertje. Tussen haar en mij ontstaat

op den duur een band door de rondlopende poezen. Mijn geoeffend oor heeft wat kittengepiep opgevangen en zij vertelt mij dat ze moederpoes al van eten voorziet van het restant eten dat zij over heeft. Haar Engels is haast onverstaaanbaar. Misschien omdat het anders klinkt dan mijn schoolengels, maar het kan ook zijn dat ze te diep in het glaasje heeft gekeken. Hoewel we omkomen van de slaap is het toch een latertje geworden en ik drink bier, onwetend dat de bar ook rode wijn heeft. Omdat de barkruk, voor mij althans hard en hoog is, sleept het bedienend personeel een tafeltje voor me aan bij een zacht leren bank die tegenover de bar staat. Dat wordt onze stek. Vaste klant is ook een man met een flinke buik en het grijze haar in een staartje. Hij wordt geflankeerd door een blondine die door haar hoge hakken groter lijkt dan hij. Achter elkaar drinkt hij twee whisky's en doet de aftrap.

Vlak naast het hotel is een gerenommeerd restaurant, genaamd Sarong. We

besluiten daar te eten op de dag van mijn verjaardag en bespreken een tafel. Het is een gezellige straat. Vlakbij is de laundry en ietsje verder, haast verscholen een klein restaurant. Al van verre ruik je de geur van saté die op de stoep wordt geroosterd. De eigenaresse is nog gekleed in sarong kebaya en maakt alles vers van de pers. Vanaf de andere kant van het hotel is een kleine supermarkt en we kopen Teh Botol Sosro en wijn. Die is niet in de schappen te vinden, maar voor de zekerheid vraag ik bij de kassa of ze rode wijn verkopen. Bingo! We sjouwen ons het ongans in die hitte en met de taxi gaan we naar Super Bintang, waar ik slaag in kattenbrokjes van het merk Whiskas nota bene. Ik weifel nog of ik

kittenvoer moet kopen, maar ik heb geen idee hoe jong ze nog zijn.

Ik voel me de volgende dag geradbraakt en maak om 16.00 uur een afspraak bij SPA. Ik ben belachelijk gekleed, alleen in een sarong en teenslippers. Ik wandel langs het zwembad, langs de grotere villa's en langs een enorm veld met allemaal Orchideeën. Ik verbaas me nog dat ze daar onbeschut staan in de brandende zon. Om SPA te bereiken moet ik een paar treden naar boven lopen.

Hoe heerlijk is het Balinees pidjit.

Hoewel het lijkt dat ik geen last heb van een jetlag, blijkt dat wél zo te zijn.

Op de terugweg neem ik de verkeerde trap en ik verdwaal en dát, terwijl de weg naar onze hotelkamer rechttoe rechtaan is.

Ik kan me de naam niet herinneren van het hotel en kom eerst in een kampong terecht. Een keurige heer wijst me de weg die ik zus of zo moet lopen en dan op de hoofdweg terecht kom. Al dwalend ben ik in het duurdere Legian resort terecht gekomen. Intussen ben ik omringd door een stelletje opgeschoten knullen en een van hen stelt voor om mij op zijn scooter naar het hotel te brengen. Dat zie ik duidelijk niet zitten! Ik raak zo langzamerhand in paniek en

vraag of ze een pakje sigaretten voor me kunnen kopen. Ik deel sigaretjes uit en probeer na te denken. Geld heb ik altijd bij me in het sigarettenbeursje. Ik heb geen mobieltje bij me ook dat nog! Gelukkig trekt niemand zich wat aan hoe ik gekleed ben of ze doen alsof.

Goede raad is duur en ik laat een taxi bellen. Na wat rondtoeren herken ik het hotel en ik betaal 100.000,00 rupia, zeg maar minder dan een tientje, terwijl het pidjit maar 75.000,00 kost voor een heel uur! Peter is natuurlijk in alle staten en is op zoek naar mij. Hij gaat ook naar SPA die gesloten blijkt te zijn. Grote vraagtekens bij hem waar ik in hemelsnaam uithang. Hij loopt weer terug naar de hotelkamer waar ik intussen rustig op ons terrasje zit en op hem moet wachten omdat ik geen sleutel heb van de kamer. Hij is stomverbaasd mij te zien, want met de taxi ben ik via de voorkant van het hotel binnengekomen in mijn schitterende outfit! Intussen schemert het en ben ik al met al twee-en een half uur weggeweest.

Wordt vervolgd
Mila

